



Arrest

nr. 134 901 van 11 december 2014
in de zaak RvV X /

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekers betekend op 12 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker verklaart van Servische nationaliteit te zijn, geboren te Sabac op (...) 1974. Tweede verzoekster verklaart eveneens van Servische nationaliteit te zijn, geboren te Loznica op (...) 1979. Derde verzoeker verklaart eveneens van Servische nationaliteit te zijn, geboren te Loznica op (...) 2001.

Op 13 april 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) in.

Op 22 augustus 2011 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een A.I.

Op 30 januari 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.04.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

+ partner: [...]

+ minderjarig kind: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.08.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor N.Z. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 21.01.2014 in gesloten omslag).

Er werden eveneens medische elementen aangehaald door N.A., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 21.01.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat al hun sociale en economische belangen ondertussen in België gevestigd zijn en beroepen zich op art. 8 EVRM). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 13.04.2011, die betrekking heeft op de medische toestand van N.Z. en N.A.. Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag een medisch attest voorgelegd op naam van N.R.; dit laatste kan niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te

dienen opdat deze medische elementen op naam van N.R. eveneens in overweging zouden genomen worden.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

Op 30 januari 2014 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat derde verzoeker N. A, geboren op (...) 2001, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre dit uitgaat van het voornoemde minderjarige kind (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren zowel in hun annulatieberoep als in het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging in hun eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

"Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekers hebben geen enkel contact meer met hun land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoekers kunnen daar immers niet terug vallen op familieleden of vrienden.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)"

De Raad stelt vast dat verzoekers met hun huidig verzoekschrift enkel de beslissing van verweerder van 30 januari 2014 aanvechten waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Verzoekers hebben het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde dag niet aangevochten daar het geenszins is vermeld in de aanhef van het verzoekschrift, noch gevoegd werd bij het verzoekschrift als bestreden beslissing. Daar de ongegrondheidsbeslissing inzake de medische regularisatieaanvraag op zich geen verplichting tot terugkeer inhoudt, en verzoekers hun eerste middel aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM volledig ontwikkelen in de zin van een verwijderingsmaatregel, is het betoog niet dienstig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

De Raad stelt vast dat de arts-adviseur zowel wat betreft tweede verzoekster als derde verzoeker aanneemt dat zij lijden aan aandoeningen die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden. De arts-adviseur heeft immers voor tweede verzoekster gegeneraliseerde tonisch-clonische insulten weerhouden waarvoor zij medicijnen moet blijven innemen. Ze moet ook volgens de arts-adviseur worden opgevolgd door een neuroloog. Aangaande derde verzoeker, die eveneens vermeld wordt op de bestreden beslissing en die eveneens was opgenomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals ingediend door zijn ouders, weerhoudt de arts-adviseur een nefrotisch syndroom met opvolging door een kindernefroloog, mogelijkheid tot hemodialyse, niertransplantatie, laboratoriumtesten en noodzakelijke medicatie. De arts-adviseur is in het advies echter van mening dat er noch voor tweede verzoekster, noch voor derde verzoeker een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Servië.

Verzoekers betwisten dit en voeren aan dat bij terugkeer naar het land van oorsprong geen adequate verzorging mogelijk is. Zij menen niet te kunnen terugvallen op een systeem van sociale zekerheid. Zo verwijzen verzoekers naar informatie aangaande de terugkeer van Serviërs die geconfronteerd worden met een discontinuïteit in hun behandeling waardoor een ernstige schending van het recht op gezondheidszorg en op de fysieke integriteit van dergelijke personen kan ontstaan. Ook de problematiek van de corruptie waarbij steekpenningen moeten worden betaald om de nodige behandeling te krijgen, wordt aangehaald. Ze voeren hierbij tevens aan dat ze niet over de nodige middelen beschikken om die steekpenningen te betalen. Zij wijzen hierbij eveneens specifiek op de problematische gezondheidszorg voor Roma in het bijzonder. De Raad moet echter vaststellen dat het Country of return information Project waarop verzoekers zich in het verzoekschrift baseren niet gevoegd werd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 april 2011 noch werd overgemaakt aan verweerder voor de bestreden beslissing, zodat de Raad met deze specifieke bron geen rekening kan houden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt immers beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken (beoordeling *ex tunc*).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers de specifieke problematiek van hun Roma-origine niet enkel in het verzoekschrift maar eveneens reeds in hun aanvraag hadden aangekaart en hierbij *in concreto* hadden verwezen naar en geciteerd uit het rapport van de European Roma Rights Centre van januari 2011. In dit rapport wordt specifiek met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg gesteld dat ondanks het aannemen door de Servische overheid van specifieke "Romani health mediators" er geen verbeteringen van enige betekenis waren in toegang tot gezondheidszorg voor Roma in de Servië. Er wordt eveneens gesteld dat Roma vier keer meer kans maken op chronische ziektes dan de gewone bevolking en dat de kindersterfte bij Roma drie maal hoger liggen dan de nationale gemiddelden. De verschillende en discriminatoire behandeling van Roma als minderheid binnen de Servische bevolkingsgroep werd bevestigd. *In casu* lijden zowel tweede verzoekster als derde verzoeker volgens de arts-adviseur aan een levensbedreigende aandoening, indien deze niet adequaat behandeld wordt. Derde verzoeker is eveneens een minderjarige met chronische levensbedreigende nieraandoening bij gebrek aan adequate behandeling.

De arts-adviseur is echter van mening dat de noodzakelijke adequate behandeling wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is. Zij gaat in haar advies ook in op de Roma-origine van verzoekers en baseert zich daarbij op het Vooruitgangsrapport van 14 oktober 2009 om te stellen dat het Servische ministerie voor mensenrechten erin geslaagd is de Servische administratie bewust te maken van internationale verplichtingen op vlak van mensenrechten. Ze wijst onder meer op de wet op het verbod van discriminatie aangenomen in maart 2009. Ze baseert zich eveneens op het "2008 Country Reports on Human Rights Practices-Serbia", gepubliceerd in februari 2009 om te stellen dat er door de overheid actief stappen worden ondernomen op gebied van onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid om geweld en discriminatie te voorkomen, met gebruik van een hulplijn.

De Raad herhaalt dat hij geenszins de bevoegdheid heeft zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid, doch hij kan wel nagaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. *In casu* kan de Raad alleen maar vaststellen dat verweerder zich bij zijn antwoord op de aangevoerde gegevens van verzoekers aangaande de gebrekkige toegankelijkheid voor Roma van de door de arts-adviseur bevestigde noodzakelijke behandeling, die voortvloeien uit een rapport van 2011, gebaseerd heeft op oude feitelijke gegevens die voortvloeien uit rapporten van 2008 en 2009 om tot de tegenovergestelde conclusie te komen. In tegenstelling tot wat verweerder in de nota aanvoert, lijkt de inhoud van de documentatie van de arts-adviseur wel voorbijgestreefd. In elk geval komt het de Raad onredelijk over op basis van gegevens die verschillende jaren ouder zijn dan degene die in de aanvraag werden aangevoerd, toch te besluiten tot de toegankelijkheid van de door de arts-adviseur noodzakelijk geachte behandeling.

De materiële motiveringsplicht is in deze mate geschonden.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES